

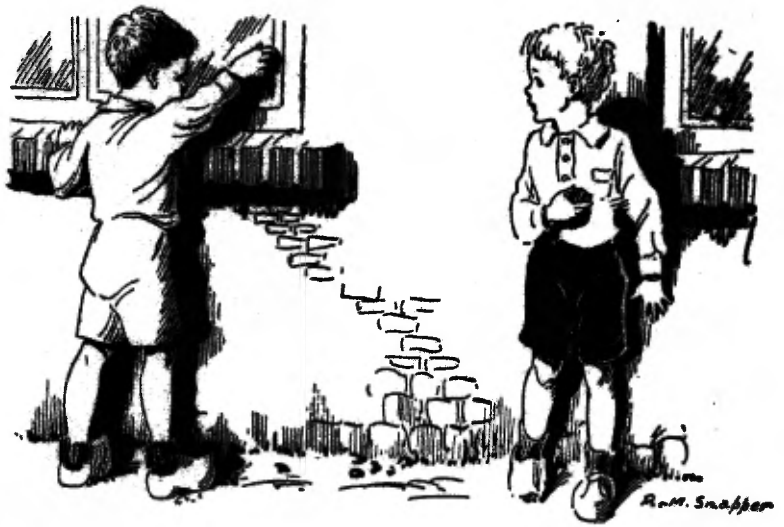

LEUN EN TOM

N. M. SCHOUTEN

DOOR

TEUN EN TOM

MET TEKENINGEN VAN R. EN M. SNAPPER

TEUN EN TOM

DOOR

N. M. SCHOUTEN

G. F. CALLENBACH - UITGEVER - NIJKERK

1. TWEE VRIENDJES

Tussen de school en de grote kerk met de hoge toren is een plein. En op dat plein loopt Teun.

Hij heeft iets in zijn handen.

Hij wrijft ze heen en weer.

Er komt een klein grijs puntje tussen zijn handen uitkijken.

Hij heeft er stopverf in.

Hij gaat weer kneden en rollen.

Een poppetje zal hij er van maken.

„Teun, Teun!” hoort hij roepen.

Hij kijkt om en ziet dat het Tom is.

„Ha, Tom! ik heb wat!” zegt Teun.

„Wat heb je?” vraagt Tom nieuwsgierig.

„Kijk eens!”

„O, stopverf! Van wie heb je dat gekregen?”

„Van den schilder. Die maakt een ruit in de vijfde klas.

Ik vroeg: „Baas, mag ik een stukje stopverf?” En toen kreeg ik dit stuk.”

„Ik ga er ook om vragen,” zegt Tom.

„Ting-tang-tinge-ling,” zingen de klokken in de hoge toren.

„Het is negen uur! Het is nu te laat,” zegt Teun.

„Dan vraag ik het aan den schilder als de school uit is,” zegt Tom.

Teun steekt de stopverf in zijn broekzak. Want in school mag hij niet met stopverf spelen.

De juffrouw staat in de deur.

Teuns ogen kijken vrolijk naar juf.

In de dikke bolle wangen van Tom komen twee kuiltjes, dat komt, doordat hij tegen juf lacht.

De jongens zeggen: „Dag juf.”

„Dag Teun, dag Tom,” lacht juf.

Tom klimt in de voorste bank.

Teun gaat naast hem zitten.

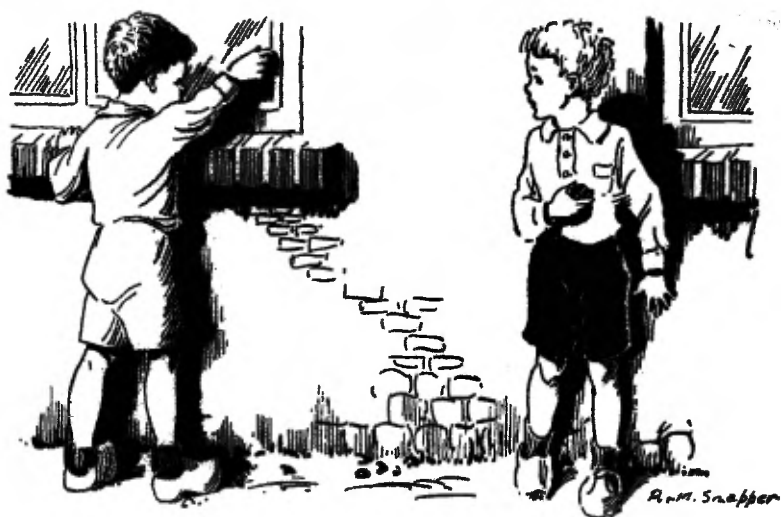
Alle twee doen ze hun armen stijf over elkaar. Hun rug tegen de leuning en hun borst vooruit.

Teuns ogen stralen.
 Toms wangen worden nog dikker en roder; zo mooi zit hij.
 „Tik-tik-tik,” zegt het stokje van juf.
 „Be-gin-nen,” wil dat zeggen.
 Ze zingen een versje.
 Teun zingt erg hard mee.
 Tom bromt, die kan niet zo hard zingen.
 Maar hij vindt dat erg mooi.
 Nu bidt juf.
 Als ze klaar is, zegt ze: „Teun en Tom, komen jullie eens hier. Jullie zijn al zo groot, jullie kunnen me wel helpen.”
 Ze glijden alle twee uit de bank.
 „Hier Teun, deel jij de lettertjes uit. En jij mag de leesplanken ronddelen, Tom.”
 Dat vinden ze prettig.
 Juf zet het grote leesbord klaar.
 Ze gaan woordjes-leggen.
 Op het bord maakt juf de woordjes voor.
 Teun legt de lettertjes onder de plaatjes.
 a.a.p.-n.o.o.t.
 Tom legt: aan-poot.
 Hij ziet het net nog... hij neemt de n weg en legt er de p op.
 Ziezo nu staat er ook: a.a.p.n.o.o.t.
 Teun heeft het woordje „Jet” al gelegd.
 En daarna komt zo'n mooi woord.
 Hij legt de t, de eu, de n, naast elkaar.
 „Dat ben ik,” fluistert hij tegen Tom.
 „En die ben ik,” bromt Tom.
 Hij wijst naar de aap op het plaatje.
 Ze lachen er om, die rakkers.
 „Niet praten!” zegt juf.
 Nu werken ze door.
 Als het woordjes-leggen is gedaan, gaan ze rekenen; dan spelen.
 Daarna nog schrijven tot kwart voor twaalf. Want de eerste klas mag eerder naar huis. Het is om twaalf uur

zo druk op de straat.
Eindelijk zingen de klokken in de hoge toren:
„Tinge-ling-ling!”
Ze roepen: „Kwart voor twaalf!”
Teun en Tom lopen door de poort.
Waar gaan ze heen?
Toch zeker naar huis!
Welneen!

2. TOM IS STOUT

Luister maar. Tom zegt: „Teun, ga je mee naar de vijfde klas om de hoek?”
„O, ja, wij zullen stopverf voor jou vragen, hè?” zegt Teun.
Hij denkt weer aan zijn stopverf.
Kijk! Hij zoekt er naar in zijn broekzak. Het zit vastgekleefd aan zijn zak.
De hele broekzak komt mee naar buiten kijken. Hij trekt de stopverf los. Die is een beetje vuil geworden. Dat hindert niet. Teun rolt en kneedt weer.
Daar gaan ze. . . .
„Zou de schilder er nog wezen?” vraagt Tom.
„Vast wel, hoor!” zegt Teun.
Maar dat is mis.
De schilder is er niet meer.
Wat jammer, nu heeft die arme Tom geen stopverf!
Ze lopen naar het raam, dat zo juist gemaakt is.
Tom voelt met zijn vinger aan de stopverf.
Ze is nog zacht.
De kinderen in de vijfde klas kijken naar hen. Ze lachen om die twee. . . .
Stap, stap! . . . daar komt meester voor het raam. Hij tikt tegen de ruit, en zegt: „Weg jongens. Ga naar huis!”
Teun en Tom schrikken er van.
Ze lopen een eindje verder.
Nu wachten ze even.

Tom zegt: „Ga je mee terug naar het raam?”

„Ik durf niet!” zegt Teun.

„Ik wel!”

O, o! daar gaat die stoute Tom.

Hij loopt weer naar het raam.

Kijk eens! hij peutert aan de zachte stopverf.

Teun is bang. Hij vergeet te kneden.... hij kijkt naar dien ondeugenden Tom....

Zie eens!

Heel, heel zacht gaat er een ander raam open....

Bom!! De meester springt door het open raam....

Teun ziet het.... en holt weg. Hij is wit van de schrik.

Tom wil ook weglopen, maar het is te laat. Meester heeft hem te pakken.

Hij trekt Tom mee naar het open raam.

Tom huilt.... „Ik wil niet....!”

Maar dat helpt niet.

Teun is een eind weg.... hij blijft even staan en kijkt angstig om.

Hij ziet net, dat meester Tom door het open raam tilt en in de klas bij de grote kinderen zet.

Teun wordt nu erg bang. Hij holt weg, ver weg!

En Tom? O, daar zit hij in de achterste bank.

Nu komen er geen kuiltjes in zijn wangen.

Neen, er rollen dikke tranen over zijn gezicht.

Hij is bang in de grote klas.

Wat zal meester met hem doen?

Maar de meester doet net of Tom er niet is.

Langzamerhand wordt Toms angst minder.

Met zijn handen wrijft hij zijn tranen af.

„Tinge-linge-ling-ling” zingen de klokken weer.

Daarna geeft de grote bromklok twaalf harde slagen.

De kinderen van de vijfde klas gaan nu naar huis.

Tom is nog maar alleen met den meester in de school.

Meester trekt zijn jas aan en zet zijn hoed ook op.

Angstig kijkt Tom naar hem.

O, wee! Nu gaat meester weg. Hij doet de deur al open.

Moet Tom hier helemaal alleen blijven?

„Ik wil ook weg!” roept Tom, en begint opnieuw te huilen.

Meester komt naar hem toe.

Zijn voorhoofd is vol diepe rimpels. Zijn gezicht is helemaal niet vriendelijk.

Tom wil wel onder de bank kruipen van bangheid.

„Zal je het nooit weer doen?” vraagt meester met een zware bromstem.

Tom schudt van neen.

Tranen biggelen weer over zijn dikke bolle wangen.

„Dan gauw naar huis,” zegt meester.

Tom schuift uit de bank.

Hij wil naar de deur lopen.

Maar...! meester pakt hem bij zijn arm en trekt hem mee naar het raam.

„Ik wil naar huis,” jammert Tom.

Meester zegt niets. Met één hand houdt hij Tom vast. Met zijn andere hand doet hij het raam open.

Met bange ogen kijkt Tom om zich heen.

Wat gaat er nu gebeuren?

„Eén, twee — hupla,” zegt meester. Hij tilt dien bangen Tom door het open raam op de straat.

„Nooit weer voor het raam komen, hoor!” roept meester hem na.

Tom hoort het niet, hij is de hoek al om.

Daar kijkt hij uit naar Teun, maar die is er niet meer.

Nu gaat hij gauw naar huis.

3. NU WORDT HET NOG ERGER

Toms moe staat in de deur.

Ze kijkt naar haar jongen. Hij blijft zo lang weg. „Ha, daar komt hij aan,” zegt ze heel zacht. . . . „het is net of hij gehuild heeft.”

„Dag moe!” zegt Tom en hij stapt meteen naar binnen.

„Dag vent, wat ben je laat! Heb je gehuild?” vraagt moe ongerust.

„Ja moe,” zegt Tom.

„Waarom heb je gehuild?”

Hij krijgt een kleur. Hij durft het niet te zeggen.

„Waarom heb je gehuild, Tom?” vraagt ze nog eens.

„Ik ben gevallen!” jukt Tom.

O-o-o-o! Dat is erg. Hij jukt. Dat is *nog* erger dan den meester plagen en aan de stopverf komen. . . .

Moe weet niet, dat haar jongen jukt.

Ze vraagt: „Heb je je bezeerd?”

Nu moet hij weer jokken.

Hij zegt: „Een beetje!”

„Ga even mee naar de keuken,” zegt moe, „ik zal je gezicht afwassen. Je bent zo vuil.”

Tom gaat mee.

Zie zo! Tom is gewassen. Hij krijgt een kop chocola met een koekje, dat smaakt fijn.

Nu zit er een bruine snor op zijn bovenlip.

Hij zegt: „Moe, ik ga naar Teun.”

„Nee, nee, zo mag je niet weg, eerst je mond afvegen.”

Tom gaat naar de keuken.

Hij zet de kraan open en neemt een stukje zeep. Hij zal zich goed wassen.

De zeep schuimt. Nu heeft hij een witte snor.

Hij ziet het in de spiegel.

Dat is leuk.

Tom neemt nog meer zeep. Hij maakt ook een baard. Op zijn ene wang zit een grote witte streep. Hij moet er om lachen.

Nu de andere wang nog.

Maar.... o, wee!.... Er komt zeep in zijn ogen. Dat doet pijn.

Van schrik grijpt hij met zijn beide handen naar zijn ogen....

Au! au! wat een pijn! Hij kan nu niets zien.

Met zijn ogen dicht loopt hij naar de plaats, waar de handdoek hangt.

Ha! Dat is hem.

Hij wrijft de zeep er uit.

Gelukkig! Nu kan hij weer zien.

Maar... wat is dat?

Verschrikkelijk! Hij heeft het schone schort van moe te pakken gehad inplaats van de handdoek. Allemaal kreukels en een grote natte plek midden in het schort.

Zo'n jongen toch!

Hij loopt de gang door, naar buiten.

En wie staat daar?

Teun!

Die wacht al weer op Tom.

„Wat heeft de meester je gedaan?” vraagt Teun.

„Niets! Ik moest in een bank zitten en zeggen dat ik het nooit weer zou doen.”

„Heeft hij je geslagen?”

„Nee hoor, helemaal niet.”

Teun zegt: „Ik zag meester door het raam komen. Toen ben ik er gauw van door gegaan.”

„Ik zag het te laat. Maar... wat zullen we spelen?”

„Ga je mee mijn vader halen?” vraagt Teun.

„Ja, dat doe ik.”

4. OP DE KAR

Teuns vader is melkboer. Hij brengt melk bij de mensen, met een mooie wagen. Voor en achter op de wagen staat een grote bus.

En in het midden is een kistje, daar zitten kazen en pakjes boter in.

Op dat kistje staat een bordje met de woorden:

Boter, kaas en eieren.

Als vader klaar is, mag Teun altijd meerijden tot huis. Vader tilt hem dan bovenop dat kistje, en Teun kan zich aan het bordje vasthouden.

Nu is Tom ook mee. „Die mag er ook wel op,” denkt Teun.

Kijk, daar in de verte staat vader. Hij helpt een klant. Een juffrouw heeft melk van hem gekocht.

Ze krijgt geld terug van vader.

Er valt een geldstuk uit haar hand.

De juffrouw merkt het niet.

En vader ziet het niet.

Niemand ziet het.

Vader ziet alleen, dat Teun en Tom komen aanlopen.

Daar zijn ze al.

„Nog twee klanten, jongens, dan gaan we naar huis,” zegt vader.

Bruno, de grote goeie hond, is onder de wagen gespannen.
Hij kwispelt met zijn staart, en jankt zachtjes.
Bruun is blij, omdat hij Teun ziet.
„Ben je daar?” zegt Teun tegen hem.
Hij streelt hem over zijn kop.
„Ik heb wat voor je bewaard, Bruun!”
De kleine baas grabbelt in zijn zak.
Daar zit een stukje koek in.
Nu heeft hij het. Hij duwt dat onder Bruuns snuffelneus.
Hap! zegt Bruun. Weg is het.
Met zijn lange tong likt hij over zijn natte neus. En hij
kijkt naar Teun, alsof hij wil zeggen: „Geef me nog wat!”
„Het is op!” zegt Teun.
Hij laat Bruun zijn twee lege handen zien.
Ziezo, de laatste klant is bediend.
„Mogen we alle twee op de wagen?” vraagt Teun.
„Ja, maar dan moeten jullie stil zitten, hoor!”
Dat beloven ze.
Hupla! Vader tilt Teun op het kistje. Die houdt zich
stevig aan het bordje vast.
Hupsa! Vader zet Tom er naast.
Ze zitten elk aan een kant.
„Hou je goed vast, hoor jongens!” roept vader nog eens.
Bruun trekt. Vader duwt.
Daar rijden ze.

5. „VADER DOET HET TOCH NIET!”

Wat gaat dat lekker.
Alle mensen kijken naar hen.
„Daar komt juf aan,” zegt Tom.
Hij wijst met zijn vinger naar een dame, die aan komt
wandelen.
„Ja, ze is het,” zegt Teun.
Juf ziet de jongens. Ze lacht en.... ze gaat naar vader
toe.
Vader neemt zijn pet af.

Hij zegt: „Dag juffrouw.”

„Dag Duin, heeft u die twee jongens ook te koop?” vraagt ze met een ernstig gezicht.

„Jawel, juffrouw, hoeveel wilt u er voor geven?”

„Nou . . . laat eens kijken . . . , voor dien jongen met zijn bruine ogen tien centen. En voor dien deugniet met kuiltjes in zijn dikke wangen één dubbeltje!”

„Dan zijn ze verkocht!” zegt vader.

Teun en Tom moeten er om lachen.

„Om twee uur zal ik ze wel aan de school brengen, is dat goed?” vraagt vader.

„Best, heel best, hoor Duin!”

Juf knijpt Teun in zijn knie.

En ze knijpt Tom in zijn wang.

Ze zegt: „Hebben jullie het gehoord? Ik heb jullie alle twee gekocht!”

„Vader doet het toch niet!” zegt Teun.

„En mijn vader ook niet!” bromt Tom.

„Nou . . . , dat zullen we eens zien. Dag jongens, tot vanmiddag.”

„Dag juf,” roepen Teun en Tom.

Vader tikt tegen de klep van zijn pet en lacht:

„Dag juffrouw. Ze komen om twee uur, hoor!”

Daar rijden ze weer . . .

Hè, hè, nu zijn ze thuis.

Vader tilt alle twee van de wagen.

Moe staat in de deur.

„Kom je gauw, man, het eten is al gaar,” roept ze.

Bruun wordt uitgespannen. Hij krijgt een grote schaal met brood en melk.

Vader en Teun gaan naar binnen.

Tom gaat vlug naar huis. Die moet ook eten.

Hij roept: „Dag Teun, tot straks!”

Daar gaat hij, zo hard als hij maar kan. Hij moet dezelfde weg lopen en dan langs de dijk naar huis!

Maar opeens . . . hij staat stil!

Hij bukt zich . . . raapt iets van de grond en bekijkt het.

In zijn dikke wangen komen alweer twee kuiltjes.
Hij stopt iets in zijn linkerbroekzak.
Nu gaat zijn zakdoek er bovenop.
Wat zou het wezen?

6. DAT FIJNE STEMMETJE

Tom staat op de stoep van zijn huis.
Eén klomp trekt hij uit en gaat daar bovenop staan.
Nu kan hij beter bij de deurknop; want die zit zo hoog.
Krik!... de knop draait om en de deur zwaait open.
Tom rolt bijna de gang in.
Zijn klompen zet hij in een hoek van de gang. Hij rent de
keuken binnen en roept:
„Moe, ik heb...”
„Ja, ik weet het al lang, stoute jongen, je hebt mijn schort
vuil gemaakt,” zegt moe, een beetje boos.
Nu durft hij niets meer te zeggen.
Hij had er helemaal niet meer aan gedacht.
Met een treurig gezicht zegt Tom: „Ik had zeep in mijn
ogen. Toen kon ik niet zien, waar de handdoek hing.”
„Ga maar gauw naar binnen. Het eten staat al op tafel.”
Tom vergeet door het standje, aan moe te vertellen, dat
hij iets gevonden heeft.
De schaal met aardappelen dampet.
Nu kan Tom moe bijna niet meer zien.
Hij krijgt een schep aardappels op zijn bord.
Ook wat snijboontjes en een stukje carbonade.
Pa bidt.
Tom zit eerbiedig met zijn ogen dicht en zijn handen
samen. Hij hoort, dat pa den Lieven Heer dankt voor het
heerlijke eten, en of God het wil zegenen.
Daarna bidt Tom: „Heere, zegen deze spijze. Amen.”
Nu gaan ze eten. Het smaakt erg lekker.
Toms bord is al leeg.
De beentjes van de carbonade liggen er alleen nog maar
op.

Hij vraagt: „Mag ik de beentjes meenemen voor Bruun?”
Moe knikt van ja.

Hij stopt ze in zijn rechterbroekzak.

Dat ziet moe niet. Anders had ze gezegd: „Doe ze in een papiertje.”

Maar Tom vindt het niets erg. „Het kan best zo,” denkt hij. „Wat zal Bruun smullen....!”

Pa neemt de bijbel en leest.

Tom zit stil te luisteren. Dat moet.

Pa leest van den Heere Jezus, Die de kinderen bij zich liet komen.

„O,” denkt Tom, „als de Heiland mij ook eens riep!”

Maar... hij is stout geweest... den meester geplaagd... de stopverf uit het raam gepeuterd... en moe voor-gejokt!... dat was erg ondeugend.

De Heere Jezus heeft alles gezien en gehoord... alles...

Hij krijgt er een kleur van.

Het hoofdstuk is uit.

Zou hij het zeggen: „Moe, ik heb gejokt?”

Vader zegt: „We zullen danken!”

En Tom zegt het niet.

Hij vraagt wel: „Mag ik naar school, moe?”

„Ja, vent, voorzichtig zijn, hoor!”

Pa en moe krijgen een zoen en Tom gaat naar school.

Een fijn stemmetje van binnen zegt: „Je bent stout.”

Hij wil er niet naar luisteren... Daar heb je het weer:

„Je bent stout.”

Hij gaat zingen, met zijn bromstem... ziezo, nu hoort hij het niet meer....

Teun loopt al op het plein.

Hij ziet Tom aankomen en gaat naar hem toe.

„Ik heb wat, Teun!” zegt Tom.

„Heb je ook stopverf?” vraagt Teun.

„Welnee....”

Hij trekt zijn zakdoek uit zijn linkerbroekzak. Die stopt hij in zijn andere zak bij de beentjes. Hij steekt zijn hand nog eens in zijn linkerbroekzak en haalt er iets uit.

Het ligt op zijn hand.
 „Mooi hè!” zegt Tom.
 „Van wie is die?” vraagt Teun.
 „Van mij!”
 „Heb je die cent van je moeder gekregen?”
 „Het is geen cent. Het is een halve stuiver. Ik heb hem gevonden.”
 „Ga je hem verkopen?”
 „Ik weet het niet!”
 De klokken in de hoge toren zingen weer:
 „Tinge-linge-ling-ling.”
 Het is twee uur.
 Juf klapt in haar handen.
 Teun en Tom kijken op.
 Nu wenkt juf met haar hand.
 Ze roept: „Kom jongens!”
 Tom stopt zijn gevonden halve stuiver weer in zijn linkerbroekzak. . . . Nu doet hij zijn zakdoek er *niet* bovenop.

7. ZE DURVEN BEST!

Ze gaan door de poort. . . .
 De school begint.
 Het stokje zegt: „Tik-tik-tik.”
 Ze zingen het versje:

Uit de hemel teder
 Ziet de Heere God
 Op de kind'ren neder
 En bestuurt hun lot.

Juf gaat vertellen. Uit de bijbel.
 Ze vertelt van een herder, die honderd schapen bezat.
 Eén klein schaapje was stout. Het liep weg. De herder

ging zoeken en vond het in een diepe kuil. Hij haalde het diertje er uit en droeg het op zijn schouders naar de kudde. Toen was het weer een schaapje van de kudde. Ook vertelt juf nog van een vrouw, die tien penningen bezat. Eén zo'n geldstuk had ze verloren. Ze zocht overal! Eindelijk had ze het geldstuk gevonden.

Tom heeft goed geluisterd.

Hij denkt: „Ik heb ook een geldstuk gevonden.

Welke vrouw zou dat verloren hebben?”

Aldoor denkt hij aan zijn gevonden halve stuiver.

Juf zegt: „Nu tot slot het versje van „De goede Herder”.”

Teun zingt hard en Tom broemt; die kan niet hoog zingen.

Dan gaan ze rekenen.

Tom denkt nog steeds aan zijn geldstuk.

Hij steekt zijn vinger op.

„Wat is er, Tom?” vraagt Juf.

„Ik heb ook een geldstuk gevonden, juf.”

„O, ja? Fijn voor je,” zegt ze.

„Wilt u het eens zien?” vraagt Tom weer.

„Laat me maar eens kijken. Kom maar hier.”

Tom stapt voor de klas.

Hij denkt: de halve stuiver zit onder mijn zakdoek....

Tom trekt de zakdoek uit zijn zak en.... er valt een afgekloven beentje op de grond....

„Bah, wat vies! Zitten er nog meer beentjes in je zak?” vraagt juf.

„Ja, juf,” broemt Tom.

Hij haalt nog een beentje te voorschijn.

„Gooi de beentjes maar in de bak, Tom.”

Het is jammer. Maar hij doet het. Het moet van juf. Hij grabbelt nu in zijn andere zak, en daar vindt hij de halve stuiver.

„Van wie is die?” vraagt juf.

„Ik weet het niet!”

„Mag je hem dan houden?”

„Ik weet het niet!”

„Nee Tom, als jij die twee en een halve cent verloren had, wou je die dan graag terug hebben?”

„Ja juf.”

„Dus Tom, als je iets vindt, mag je het niet houden. Maar je moet het bij de politie brengen. Want als iemand iets verloren heeft, dan gaat hij bij de politie er naar vragen. Wil je het bij de politie gaan zeggen?”

„Jawel, juf.”

„Dat durf je wel, hè?”

„Ik durf best! En Teun durft ook best!”

Tom gaat naar zijn plaats.

8. TWEE BANGE VRIENDJES

Wat duurt het lang, voor het vier uur is.

Eindelijk zingen de klokken in de hoge toren:

„Tinge-linge-ling-ling.”

De grote klok broemt: „Bom-bom-bom-bom.”

Alle kinderen gaan naar huis.

Teun en Tom niet.

Neen, ze gaan naar de politie.

Tom fluistert: „Ik zal zeggen: mijnheer, ik heb wat gevonden, dat moet ik hier brengen.”

Ja, dat zullen ze doen.

Ze zijn nu heel dicht bij het bureau.

Maar kijk, ze gaan langzamer lopen.

Toms dikke wangen worden rood....

Dat komt omdat hij een beetje bang wordt.

Hij broemt: „Teun, zou die agent het weten.... van de stopverf in het raam....?”

Nu kijken Teuns bruine ogen een beetje angstig. Want als die agent het weet, nou....!

Maar ze moeten er toch heen.

Want Tom heeft gezegd: „Ik durf best, en Teun durft ook best!”

Nu zijn ze bij het bureau. De buitendeur staat open.

Ze stappen op hun tenen in het portaal.

„Durf jij verder?” broemt Tom.

Teun fluistert: „Je moet eerst op de deur kloppen.”

„Doe jij het?”

„Neen, jij!”

Even is het stil. Geen van beiden klopt. Alleen hun hartje klopt.

Maar Teun waagt het.

„Binnen!” roept een zware mannenstem.

Daar schrikken ze van. Ze durven zich niet meer te bewegen.

Angstig stil is het in het kleine portaalje.

„Binnen!!!” roept de barse stem, maar nu nog veel luider. Ze horen zware voetstappen naar de deur komen.

De jongens willen weglopen.

Maar meteen gaat de deur open.

Met grote bange ogen kijken Teun en Tom naar den agent.

Hij heeft een jas aan met mooie gouden knopen. Ook draagt hij een sabel.

Nu vraagt die agent met een streng gezicht: „Wat moeten jullie, jongens?”

Tom zal het zeggen.

Maar hij kan het niet. Er zit een prop in zijn keel. Hij slikt. . . . hij kijkt angstig naar Teun.

Teun steekt zijn vinger op en zegt: „Hij heeft. . . . wat. . . . gevonden. . . . meester. . . . mijnheer!”

De agent lacht om die twee.

„Kom dan maar binnen,” zegt hij.

Daar gaan ze. De deur gaat achter hen dicht.

Teun en Tom kijken verlegen rond in de grote kamer. Er is een tafel in het midden.

Achter die tafel staan twee stoelen, en ervoor ook twee stoelen.

„Ga maar zitten, jongens,” zegt de agent.

Hij is nu niet streng. . . . hij is heel vriendelijk.

Ze klimmen elk op een stoel.

Ziezo. . . . daar zitten ze.

Kijk die Tom eens! Hij schommelt met zijn benen en. . . .

O, wee!

Bommerde-bom-bom. . . . er valt één klomp van zijn voet

op de grond.... die rolt onder de tafel....
Tom schrikt ervan en kijkt bang naar den agent....
Maar die doet net of hij het niet merkt.
„Zijn jullie broertjes?” vraagt de agent.
Ze schudden alle twee met hun hoofden van neen.
Nu pakt hij een groot boek en gaat daar alles in schrijven.
„Heb jij wat gevonden?” vraagt hij aan Teun.
Teun zegt niets. Hij wijst met zijn vinger naar Tom.
De agent zegt lachend: „Dan ben jij een beste jongen.
En wat heb je gevonden? Een vet varken?”
Teuns ogen kijken nu een beetje vrolijk.
In Toms rode wangetjes komen weer twee kuiltjes.
Ze lachen.
Tom legt de halve stuiver op de tafel.
Hij zegt: „Die heb ik gevonden.”
„Krik-krak” zegt de knop van een andere deur.

Een mijnheer komt binnen.
O, wat kijkt die streng....!
Hij heeft ook een jas met glimmende knopen aan. Maar die jas is nog veel mooier.
Alles schittert in de zon.
Nu zegt die mijnheer: „Zo, zo, agent, twee rakkers?”
Hij knipoogt tegen den agent.
Die maakt ook een knipoogje.
Dat zien Teun en Tom niet.
Nu rammelt die mijnheer met zijn sleutels.
„Moeten ze in het hok, agent?” vraagt hij met een diepe basstem.
Och, och, wat zijn die arme jongens nu bang.
„Die mijnheer weet het vast van de stopverf! Ik zal het maar vertellen,” denkt Tom.
Maar de agent zegt tegen dien mijnheer: „Nee, inspecteur, het zijn geen rakkers. Het zijn beste, brave jongens. Ze moeten gelukkig niet in het hok! Ziet u maar eens! Dit hebben ze gevonden.”
Hij wijst naar de halve stuiver, die op de tafel ligt.
„O... dat is flink! Beste, brave jongens, hoor!” zegt die mijnheer nu. Zijn ogen lachen, zijn gezicht is nu ook vriendelijk.
Nu durven Teun en Tom wel.
„Waar hebben jullie die gevonden?” vraagt de inspecteur.
„Op de stoep, mijnheer!” zegt Tom.
„In welke straat?”
„De Torenstraat!”
„Waarzo ongeveer?”
„Voor de deur van Doorma.”
„Dan moeten jullie daar eens gaan vragen.”
„Ja, mijnheer,” zegt Tom.
Teun knikt van: ja.
Bom! Tom glijdt van de stoel af.
Hij pakt vlug de halve stuiver van de tafel.
Bom! Teun glijdt ook van de stoel.
Ze stappen samen naar de deur.

„Hé kereltje, moet jij zó weg?” vraagt de deftige mijnheer.

Hij wijst naar de voeten van Tom.

Hij heeft maar één klomp aan.

Teun lacht er om.

De agent ook.

„O, neen!” . . . zegt Tom.

Er komen weer twee kuiltjes in zijn wangen. Hij pakt gauw zijn ene klomp en trekt hem aan.

De inspecteur steekt zijn hand toe.

Hij zegt: „Geef me de vijf!”

Eerst geeft Teun hem een hand.

Daarna Tom.

Ze zeggen lachend: „Dag mijnheer!”

9. DAT VALT MEE

Teun en Tom lopen hard.

Ze gaan naar mevrouw Doorma.

Dat is niets erg . . . ze durven best.

„Jullie zijn beste, brave jongens,” heeft die mijnheer gezegd.

„Het was niks erg, hè Teun!”

„Welnee!”

„Ik gooide zo maar mijn klomp op de grond.”

„Ja, en ik heb het allemaal verteld.”

„Weet je, waar ik bang voor was?” vraagt Tom weer.

„Neel!”

„Ik dacht, dat ze het wisten van de stopverf.”

„Nou, dan hadden ze ons vast in het hok gestopt.”

Ze zijn bij het huis van mevrouw Doorma.

„Tingeling,” zegt de bel.

Wie zal open doen?

Het is mevrouw.

„Wel?” vraagt ze.

„Hij heeft wat gevonden,” zegt Teun.

„Ik heb een halve stuiver gevonden,” zegt Tom.

„Zo, en wat bedoel je daarmee?”

„Die heeft u verloren,” zegt Tom.

„Wie zegt dat?”

„De politie!”

Tom geeft de halve stuiver aan mevrouw.

Verwonderd kijkt ze er naar.

„Stil. . . dat is waar ook. . . vanmorgen heeft het meisje melk gekocht. . . .”

„Van mijn vader!” zegt Teun gauw.

„O ja? Ben jij een jongetje van Duin? O ja, ik zie het al! Maar vanmorgen had het meisje een halve stuiver te kort. Ze wist niet hoe dat kon. Ze heeft hem zeker laten vallen. Maar ik weet wat, jongens! Die halve stuiver is voor jullie, omdat jullie eerlijke jongens zijn.”

Ze geeft de halve stuiver weer aan Tom.

„Dank u wel, mevrouw,” zeggen ze alle twee.

„Dag jongens!”

„Dag mevrouw!”

Daar gaan ze weer, die twee. Wat zijn ze blij!

Ze lopen naar huis.

Tom zegt: „We zullen het aan moe zeggen.”

„Dat zullen we doen.”

10. NAAR TOMS MOE

De moeder van Teun heeft al een paar keer in de deur gekeken, waar haar jongen toch bleef.

„Hij is zeker met Tom mee naar huis gegaan,” dacht ze.

Toms moeder heeft ook al eens naar Tom uitgezien.

„Hij zal misschien bij Teun zijn,” dacht zij ook.

Nu schenkt ze een kopje thee in.

Toms kopje staat nog leeg. . . .

Daar gaat de voordeur open.

Moe hoort de stemmen van de twee rakkers in de gang.

„Hoor eens, moe!” roept Tom. En hij rent de kamer binnen. Teun komt achter hem aan.

„Dag Tom!” zegt moe.

„O ja . . . , dag moe!”

„Dag juffrouw,” zegt Teun.

„Dag Teun.

Wat zijn jullie laat. Het is al halfvijf!”

Teun en Tom vertellen alles tegelijk en alles door elkaar.

Moe begrijpt het verhaal zo'n beetje; ze zegt:

„Dat is fijn.”

„Mogen we er lekkers voor kopen, moe?” vraagt Tom.

„Maar Tom . . . ! Versnoepen? Neen hoor!”

Dat valt ze tegen.

Moe zegt: „Jongens, ik weet wat! Doe jullie ogen dicht....

Goed zo! Nu je mond open!”

Daar staan ze met hun ogen dicht en hun mond wijd open.

Wat zal er nu gebeuren?

Moe pakt een trommeltje, daar zitten heerlijke suikerballetjes in. Ze neemt er twee uit.

Hup, één in Teuns mond.

Hup, één in de mond van Tom.

Moe zegt: „Dat smaakt lekker, hè! Zo, doe nu jullie ogen maar weer open.”

Teuns bruine ogen stralen van de pret.

Tom lacht; zijn ene wang is nog dikker geworden. Nu is er maar één kuiltje in één wang.

Dat komt van het suikerballetje.

Ze smullen. Ze lusten wel wat lekkers!

„Weet je wat je met die halve stuiver moest doen?” vraagt moe.

„Nee, moe,” zegt Tom.

Nu pakt ze Tom beet. Ze fluistert iets in zijn oor. Hij lacht er om.

Teun is nieuwsgierig. Wat vertelt de juffrouw?

„Ja, ja, dat doen we, moe,” roept Tom.

Nu fluistert moe Teun ook wat in zijn oor.

Hij knikt met zijn hoofd van ja.

„Zijn jullie al bij Teuns moe geweest?” vraagt moe nu luid.

„Nee, nog niet.”

„Dan eerst naar jouw huis, hoor Teun!”

„Ja juffrouw.”

„Ja moe.”

Daar gaan ze weer.

Moe loopt met hen mee naar de voordeur. Ze kijkt hen na.

Teun en Tom kijken nog even achterom.

Ze wuiven naar moe, en moe wuift naar hen.

Daar gaan ze de hoek van de straat om.

Moe gaat naar binnen.

11. DAT IS FIJN!

De jongens lopen de poort in van Teuns huis.

Bruno is in de tuin. Hij kwispelt met zijn staart en loopt naar de jongens.

Tom zegt: „Wat jammer, dat de beentjes weg zijn, Bruno!”

Teuns moe staat in de keuken. Ze kijkt door het raam. Ze ziet de twee vriendjes.

Teun en Tom komen in de keuken.

Wat kijkt moe boos!

Ze zegt: „Waar komen jullie zo laat vandaan?”

De jongens vertellen het hele verhaal nog eens.

Het boze gezicht van moe verandert hoe langer hoe meer.

Nu lacht ze.

Teun zegt: „Hoor eens, moe!”

Moe bukt zich en Teun fluistert iets in haar oor.

Ziezo, nu heeft hij het verteld.

„Ja, hoor! jij krijgt ook een halve stuiver van mij. Net als Tom,” zegt moe.

Dat is fijn!

Moe pakt haar beurs. Ze neemt er een halve stuiver uit en geeft die aan Teun.

„Dank u wel, moe!”

Teun trekt zijn klompen weer aan.

Tom ook. Hij doet de poort open.

Wip! Bruun springt er uit.

„Woef, woef” blaft hij. Dat doet hij van blijdschap, omdat hij mee mag. Bruun holt vooruit.
Nu komt Teun, die doet de poort dicht.
Wat doen ze met die halve stuiver?
Weet je waar ze heengaan?
Ze gaan naar het huis van juf.
Het geld zullen ze bij juf brengen. Maar het is niet voor haar zelf. O neen!
Ze heeft een negertje in huis. Geen echt negertje, maar een van papier. Hij ligt geknield op een rots. En in die rots is een gleufje, net als bij een spaarpot. Als je er een cent ingooit, dan knikt het negertje met zijn hoofd. Dat betekent: „Dank u wel!”
Daar gaan ze heen.
Nu zijn ze niet bang. . . . Welnee!
Juf kennen ze goed. Die is niet zo streng als een agent of zo'n deftigen mijnheer.
„Zou juf thuis wezen?” vraagt Tom.
„Ik weet het niet,” zegt Teun.
„Misschien denkt ze wel, dat wij bij haar komen wonen.”
„Vast! want vanmiddag heeft ze ons immers gekocht.”

12. NAAR JUF

R-r-r-r-rt!" zegt het belletje in het grote huis, waar juf woont.

„Wacht maar, moe, ik zal wel opendoen!” zegt juf tegen haar moeder.

„Nee, blijf maar zitten, hoor, ik ga wel!”

De oude dame loopt naar de gang.

Ze doet de deur open.

Twee jongens nemen netjes hun petten af en zeggen:

„Dag mevrouw!”

„Dag jongens, wat moeten jullie?”

„Is juf thuis?”

„Jawel, willen jullie die spreken?”

„Ja mevrouw!”

„Nu, kom dan maar binnen.”

Bruun wipt ook mee de gang in.

Teun zegt: „Weg Bruun, jij mag niet mee in huis.”

Maar die wil niet weg. Hij wil ook in de gang blijven.

Dat mag niet.

Teun pakt Bruun bij zijn halsband.

Hij zal hem de gang uit trekken.

Maar Bruun is sterk. Die blijft stokstijf staan.

Teun trekt vooruit en . . . Bruun trekt achteruit.

Tom gaat helpen, die duwt van achter.

Nu doet Bruun twee stappen vooruit en . . . Teun rolt door de gang en Tom valt over Bruun. Hij komt op de mat terecht.

Mevrouw staat te lachen.

Teun weet wat. Hij loopt naar buiten en roept:

„Bruun, Bruun!”

Nu komt Bruno aansjokken.

Ziezo, hij is buiten.

Een, twee, hup! Teun wipt in de gang.

En mevrouw doet gauw de deur dicht.

Daar zit Bruun op de stoep.

Hij past op de klompen.

Mevrouw gaat met de jongens naar de huiskamer.

„Wel, wel! Wat komen jullie hier doen, jongens?” vraagt juf vriendelijk.

„Juf, we komen geld brengen voor het negertje!”

„Dat is best. Ga daar maar even zitten, jongens!” en juf wijst naar de divan.

Ze durven bijna niet. Het is nu toch anders dan op school. Daar zitten ze.

Teun op de ene punt en Tom op de andere punt van de divan.

Juf zegt: „Ik zal het negertje even halen!”

Ze is al gauw terug.

Ze houdt het negertje voor Tom.

Hij laat de halve stuiver zien aan juf.

Hij vertelt van de politie.

Dan mag hij hem in de gleuf gooien.

„Knik,” zegt het negertje.

Teun zit al met zijn twee en een halve cent klaar.

„Heb jij die ook gevonden, Teun?”

„Nee juf, van moe gekregen.”

„Dat is mooi! Gooi het er ook maar in.”

„Klik” zegt de twee en halve cent, en de neger knikt dankbaar.

Teun en Tom vinden het erg leuk.

Nu pakt juf het negertje weer op.

Ze komt terug en houdt haar handen op haar rug. Wat zou ze in haar handen hebben?

„Nu krijgen jullie wat van mij,” zegt ze.

Wat zou het wezen?

„Een koekje,” denkt Teun.

Tom kan het ook niet raden.

„Kijk eens!” zegt juf.

Ze houdt haar linkerhand voor Teun.

En haar rechterhand voor Tom.

„O-o-o-o, mooi!” roepen ze alle twee.

„Die is voor jullie. Is dat niet een mooie plaat? Ze zijn alle twee gelijk. Zie je wel?”

„Ja, juf!” zegt Teun.

„Ja, juf!” zegt Tom.

Nu gaat juf tussen hen in zitten.
Ze trekt Teun en Tom dicht naar zich toe.
„Ik zal eens voorlezen wat er onder staat,” zegt ze.
Ze leest:

„De hoop der wereld.

*'k Weet, een plaatsje in Jezus' hart
Heeft elk kind, blank, bruin of zwart.”*

„Er behoort ook nog een verhaal bij,” zegt ze, „maar dat kan ik nu niet vertellen. Wel kan ik de namen zeggen van de kinderen, die erop staan.

De Heere Jezus zit in het midden, dat zie je wel, hè?
Op Zijn knie zit een bruin jongetje uit een ver land. Die heet Tara, dat betekent: Sterretje.
Het meisje naast hem heet Dora.

Op de grond ligt Kaloeloe, dat is een negertje.

Het Chineesje heet: Wei-kang-tsjing.

Dat lieve Javaantje met zulke mooie bloemetjes in haar haar is: Mana."

Juf wacht even met vertellen. Dan zegt ze: „Als de Heiland *nu* eens op aarde was, zouden jullie dan ook wel zó dicht bij Hem durven komen?"

Teun knikt van ja.

Tom ook. Maar.... zijn hartje klopt weer zo bang. Hij heeft moe voorgejokt.... stopverf uit het raam genomen.... meester geplaagd.... wat zou de Heiland daarvan zeggen?

Hij krijgt nu weer een kleur.

„Vind je 't zó mooi, Tom?" vraagt juf, die zijn kleur ziet.

Hij wil graag zeggen: „Juf, ik ben stout geweest.... ik heb moe voorgejokt," maar hij durft niet.

Het is een ogenblikje stil in de kamer.

Toms hartje bonst zo.... zou juf het horen....?

„Nog lang niet alle kinderen weten, dat ze naar den Heere Jezus mogen gaan," vertelt juf verder. „Die hebben nog nooit van Hem gehoord. Velen wonen heel, heel ver hier vandaan. Er gaan mannen en vrouwen naar dat verre land. Ze vertellen aan die mensen en die kindertjes, dat er ook voor hen een plaatsje in Jezus' hart is. Maar de reis naar zo'n land kost veel geld. De centen, die jullie hebben gebracht, worden daarvoor ook gebruikt.

Zullen jullie de kaart goed bewaren?"

„Ja, juf," zeggen ze alle twee.

Nu gaan ze weg.

Ze zeggen: „Dag mevrouw!"

„Dag jongens!" lacht de oude dame.

Juf gaat met hen mee de gang in.

De buitendeur doet ze open.

Kijk toch eens!

Bruno zit nog trouw op de stoep.

„Wacht even, jongens! Ik zal een koekje voor Bruun halen."

De jongens trekken hun klompen aan.

Tom doet zijn rechterklomp aan zijn linkervoet, zó is hij in de war.

Hij doet het gauw over, want hij wil niet graag, dat juf ziet, hoe dom hij doet.

Daar is juf weer.

„Kijk eens!” zegt ze tegen de hond.

Bruun kijkt met zijn trouwe ogen naar het koekje. Hij likt al met zijn lange rode tong over zijn neus. Zó lekker vindt hij het.

Juf zegt: „Mooi! Ga eens mooi zitten!”

Bruun weet niet wat dat is.

Teun weet raad.

Hij pakt Bruun bij een voorpoot.

Nu zegt hij: „Tom, jij die andere.”

Dat doet Tom.

Ze tillen.... en.... één, twee.... hup!...

Daar zit Bruun een beetje rechtop.

Juf geeft hem het koekje.

Hap, hap, weg is het.

Ze zetten de hond weer op zijn vier poten.

Juf zegt: „Nu vlug naar huis, jongens!”

„Dag juf!” roepen ze.

„Woef, woef,” blaft Bruun.

„Dag Teun, dag Tom!”

Daar gaan ze weer.

Bruun holt een eind vooruit.

Hij komt weer terug bij zijn kleine baasje. Zijn lange lik-tong hangt een stuk uit zijn mond. Zó hard loopt die Bruun.

Nu komen ze bij Toms huis; maar Teun gaat niet mee naar binnen.

Hij gaat gauw naar zijn eigen huis. Moe moet zijn mooie kaart zien.

„Dag Teun,” roept Tom. Hij staat weer bovenop zijn ene klomp. Hij maakt de deur open.

„Dag Tom!” roept Teun terug.

En Bruun blaft: „Waf-waf.”

Dat betekent: „Dag Tom.”

Teun en Bruun gaan samen naar huis.

13. WEL TE RUSTEN, TEUN!

Kijk eens, moe!” roept Teun.

Hij laat de mooie kaart zien.

„O, wat prachtig,” zegt moe.

„Van juf gekregen. Ze heeft er van verteld. Al die kindertjes hebben namen. In het midden zit de Heere Jezus,” vertelt Teun.

„Ik vind de kaart heel mooi. Maar weet je, wat ik het mooiste vind? . . . Dat jij ook zo'n kindje bent, dat de Heiland wil zegenen.”

Pa mag de kaart ook zien.

Die vindt hem ook heel mooi.

„We zullen de kaart goed bewaren,” zegt pa.

Het is avond.

In alle huizen brandt de lamp.

In de kamer van Teuns huis ook.

„Bom-bom-bom-bom-bom-bom-bom,” zegt de klok. Het is zeven uur.

Moe zegt: „Teun, het is tijd om naar je bedje te gaan.”

„Draagt u me naar boven, vader?” vraagt Teun.

„Het moet dan maar,” zegt vader.

Moe kleedt hem uit en vader draagt Teun op zijn schouders naar boven.

Ziezo, daar zijn ze er al.

Eerst gaat Teun op zijn knietjes bidden voor zijn ledikant.

Hij bidt, of de Lieve Heer hem wil bewaren deze nacht, en of hij ook een schaapje mag zijn van de grote kudde, een schaapje, dat dicht bij den goeden Herder blijft.

Als hij „amen” gezegd heeft, tilt vader hem in bed. Hij zegt: „Hupsa, Teun, daar ga je weer op de wagen. Je gaat weer fijn uit rijden. Dag Teun! Wel te rusten.”

„Wel te rusten, Pa!”

Moeder dekt hem toe, ze geeft hem een dikke zoen en zegt: „Wel te rusten, schat.”

„Wel te rusten, moe,” zegt Teun.

„Knip!” Moeder draait het licht uit.

Nu is het donker op het kamertje.

Teun slaapt al gauw.

14. ZO IS HET GOED

In de kamer bij Tom brandt ook de lamp.

De mooie kaart heeft moe tussen de spiegel gestoken.

Tom heeft zijn boterhammen al op. . . .

Nu zegt moe: „Het is bedtijd, Tom.”

En ze neemt de kaart uit de spiegel.

„Die zal ik op jouw kamertje hangen,” heeft ze beloofd.

Moeder hangt de kaart dicht bij zijn bed.

Tom kijkt er naar, hoe moe dat doet.

Hij denkt weer aan wat juf vroeg en ook, dat hij niets aan moe heeft verteld. Zal ik het nu maar zeggen?

Moe weet niet, dat hij zo heel erg stout is geweest.

Neen. . . . maar de Lieve Heer weet het wel.

Daarom is Tom zo verdrietig en bang.

„Zo, Tom, dat is klaar,” zegt moe, „hangt hij daar nu niet mooi?”

Tom knikt: ja.

„En nu bidden, ventje.”

Hij gaat op zijn knietjes voor zijn ledikant. Hij bidt. . . . maar hij zegt zijn gebedje zo vlug op. . . . is dat *echt* bidden?

Neen, Tom weet dat ook wel.

Hij weet best, zo ruistert de Heiland niet naar hem....
hij is stout geweest en heeft het niet aan moe verteld....
zó wil de Lieve Heer het hem niet vergeven....

Moe tilt hem in bed en ze dekt hem toe.

„Wel te rusten, Tom,” zegt ze, „slaap maar lekker.”

„Wel te rusten, moe,” zegt Tom ook.

„Knip”, het licht is uit.

Moe gaat naar beneden.

Tom ligt alleen.... in het donker.

Het is ook donker in zijn hartje....

„Slaap maar lekker” heeft moe gezegd....

Hij kán niet slapen.... Hij woelt in zijn bed. Het is zo warm.

Moe is beneden in de kamer. Ze is bezig, kleren te verstellen.

Ze hoort Tom in zijn bedje woelen.

Hij ligt al tien minuten in bed.

„Wat zou er toch met hem zijn?” denkt ze, „ik zal eens bij hem gaan kijken.”

„Knip.” Moe heeft het licht op Toms kamertje opgedraaid.

Ze ziet Tom met een rode kleur in bed liggen; hij slaapt nog niet.

„Wat scheelt er aan, Tom?” vraagt moe ernstig.

Tom begint te huilen.

Hij snikt: „O moe.... ik.... ik.... heb.... gejokt.... ik.... ik.... ben stout geweest!”

Hij kan niets meer zeggen. Hij snikt maar....

Moe gaat op de rand van zijn ledikant zitten. Ze neemt hem in haar armen en veegt zijn tranen af.

„Bedaar nu eens, Tom! Vertel me maar eerlijk wat je hebt gedaan.”

„Ik heb.... gejokt.... ik ben niet.... niet gevallen,” hakkelt hij, „maar.... maar ik heb.... meester geplaagd en.... en.... stopverf weg.... genomen.”

„O-o-o, dat is erg, Tom! Heb je er spijt van?”

„Ja, moe! Ik was.... ook zo.... bang.... bij de

politie. . . . dat die het wist."

„De politie heeft het niet gezien. . . . maar de Lieve Heer, die heeft alles gezien en alles gehoord."

„Daarom was ik ook zo bang. . . . want juf heeft. . . . gevraagd. . . . of ik wel bij den Heere Jezus. . . . durfde komen!"

„Zó kon je niet tot den Lieven Heer gaan, dan moet je *gehoorzaam* zijn, dat vraagt Hij van de kinderen, en jij was *ongehoorzaam*, Tom," zegt moeder ernstig. „Maar, nu je alles aan moe hebt verteld, wil de Heere Jezus het je wel vergeven, als je het aan Hem vraagt. . . . en als je er *echt* spijt van hebt."

„Ja, moe, ik heb er erge spijt van. Is u ook niet meer boos op mij?"

„Nee, hoor Tom. Ik ben blij, dat je er spijt van hebt," zegt moe, „maar nu bidden, want zo even heb je niet *echt* gebeden."

Tom gaat in zijn bedje op zijn knietjes. Moe houdt haar arm om hem heen.

Hij bidt: „Lieve Heer, wil U me het kwaad, dat ik heb gedaan, als 't U blijft vergeven? Ik ben erg stout geweest, maar ik heb er erge spijt van. Amen."

„Zo, nu is het goed," zegt moe, „nu kan je rustig gaan slapen."

Ze stopt Tom weer toe en zoent hem wel te rusten.

„Knip." Het licht is uit.

Nu is het weer donker op het kamertje, maar. . . . het is licht in Toms hart.

Zijn verdriet en zijn bangheid zijn weg. Zo echt blij is het van binnen, omdat hij nu weer een klein schaapje van den Goeden Herder is. . . .

Even later is het stil. . . . heel stil. . . . hij slaapt. . . .

Wel te rusten, Tom!

INHOUD

	Blz.
1. Twee vriendjes	5
2. Tom is stout	7
3. Nu wordt het nog erger	10
4. Op de kar	12
5. „Vader doet het toch niet!”	13
6. Dat fijne stemmetje	15
7. Ze durven best!	17
8. Twee bange vriendjes	19
9. Dat valt mee	23
10. Naar Toms moe	24
11. Dat is fijn!	26
12. Naar juf	28
13. Wel te rusten, Teun!	33
14. Zo is het goed	34